

การจัดการเรียนรู้รายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคดัล เพื่อพัฒนา
ความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทยและทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้น
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

**LEARNING MANAGEMENT IN THE BASIC ART OF MUSIC 2 BASED
ON THE CONCEPT OF KODALY TO DEVELOP KNOWLEDGE OF
READING THAI MUSICAL NOTES AND BASIC PRACTICE SKILLS
IN FLUTE (KLUI PIANG OR) OF GRADE 8 STUDENTS**

ชนิญญาดา มีสุขมาก^{1*}, ชิดชไม วิสตุกุล²

^{1,2}วิทยาลัยครูสุริยเทพ มหาวิทยาลัยรังสิต

Chaninyada Meesukmak^{1*}, Chidchamai Visuttakul²

^{1,2}Suryadhep Teachers College, Rangsit University

*Corresponding Author E-mail: chaninyada_m@hotmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคดัล 2) เปรียบเทียบทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคดัล และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคดัล กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนแห่งหนึ่ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 จำนวน 1 ห้อง มีนักเรียนจำนวน 38 คน ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 จำนวน 3 แผน 2) แบบทดสอบวัดความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทย จำนวน 20 ข้อ 3) แบบประเมินทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้น จำนวน 5 ข้อ และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวน 12 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติ t-test for dependent samples

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทย หลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคดัล สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 2) นักเรียนมีทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้น หลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคดัล สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคดัล อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.86$, S.D.=0.34)

คำสำคัญ: การอ่านโน้ตดนตรีไทย; ทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ; แนวคิดโคดาเย

Abstract

The objectives of this research article were to 1) compare the knowledge of reading Thai music notation among Grade 8 students before and after learning in the Basic Art of Music 2 course based on the Kodaly method; 2) compare the basic performance skills of playing the Klui Piang Or (a Thai flute) among Grade 8 students before and after learning in the Basic Art of Music 2 course based on the Kodaly method; and 3) study the satisfaction levels of Grade 8 students towards the learning experience in the Basic Art of Music 2 course based on the Kodaly method. The sample group consisted of 38 Grade 8 students from one classroom, studying in the second semester of the academic year 2023 at a school under the Bangkok Secondary Educational Service Area Office. The sample was selected through cluster random sampling. The research instruments included: 1) three learning plans for the Basic Art of Music 2 course, 2) a ten-item Thai music notation knowledge test, 3) a 5-item basic Klui Piang Or performance skill assessment, and 4) a 12-item satisfaction questionnaire. The statistics used for data analysis were mean, standard deviation, and the t-test for dependent samples.

The results showed that: 1) students had significantly higher knowledge of reading Thai music notation after learning in the Basic Art of Music 2 course based on the Kodaly method at the .01 level; 2) students had significantly higher basic Klui Piang Or performance skills after learning in the Basic Art of Music 2 course based on the Kodaly method at the .01 level; and 3) students' satisfaction with the learning experience in the Basic Art of Music 2 course based on the Kodaly method was at the highest level ($\bar{X}= 4.86$, S.D.=0.34).

Keywords: Thai Music Notation; Klui Piang or Performance Skills; Kodaly Method

บทนำ

ดนตรีถือเป็นศาสตร์และศิลป์ที่มีบทบาทสำคัญในชีวิตมนุษย์มาอย่างยาวนาน โดยดนตรีไม่เพียงแต่สร้างความบันเทิงและจรรโลงใจ ช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย สนุกสนาน และสงบสุข แต่ยังสามารถกล่อมเกลาและพัฒนาจิตใจ ความคิด อารมณ์ และพฤติกรรมของบุคคล (ณัฐนิชา ศิริรัตน์ตระกูล, 2562) ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ระบุถึงความจำเป็นในการส่งเสริมคุณภาพพลเมืองที่มีความสมบูรณ์ทั้งด้านสติปัญญา คุณธรรมและวัฒนธรรม ดังนั้นดนตรีจึงกลายมาเป็นหนึ่งในวิชาที่สำคัญในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในองค์ประกอบทางดนตรี การแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ และการวิพากษ์วิจารณ์ดนตรีอย่างมีเหตุผล เพื่อให้ นักเรียนสามารถนำทักษะดนตรีไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันโดยเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ขลุ่ยเพียงออเป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่า ที่มีประวัติยาวนานในวัฒนธรรมไทย เริ่มใช้มาตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยจนถึงปัจจุบัน ขลุ่ยเพียงออเป็นขลุ่ยขนาดกลางที่มีเสียงนุ่มนวล เหมาะสำหรับการบรรเลงในวงดนตรีไทย เช่น วงมโหรีและวงปี่พาทย์ นอกจากนี้ ขลุ่ยเพียงออยังได้รับความนิยมในการใช้เป็นเครื่องดนตรีพื้นฐานในการสอนดนตรีให้นักเรียน เนื่องจากมีขนาดกะทัดรัด พกพาง่าย ราคาไม่แพง และง่ายต่อการเรียนรู้ จึงเป็นเครื่องดนตรีที่สามารถพัฒนาไปสู่การเล่นดนตรีชนิดอื่นได้ (ยุทธชัย เหลลาทอง และยาใจ พงษ์บริบูรณ์, 2564) อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบัน การนำขลุ่ยเพียงออมาใช้ในการสอนดนตรีไทยกลับประสบปัญหาหลายประการ เช่น นักเรียนขาดความสนใจในวิชาทฤษฎีดนตรีไทย ผู้สอนมักเน้นการบรรยายมากกว่าการสอนภาคปฏิบัติ นักเรียนไม่สามารถอ่านโน้ตดนตรีไทยได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งขาดทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรี (วันวิสาห์ ภูมิสายตอน, 2561)

การสอนดนตรีตามแนวคิดของโคดาย นักการศึกษาดนตรีชาวฮังการี เป็นหนึ่งในแนวคิดที่ได้รับความนิยมซึ่งมีหลักการสอนดนตรีโดยเน้นการเรียนรู้แบบลำดับขั้นตอน เริ่มจากง่ายไปหายาก และเน้นการสอนร้องเพลงควบคู่กับการอ่านโน้ตดนตรี โดยโคดายเชื่อว่าดนตรีควรได้รับการพัฒนาเช่นเดียวกับภาษา และเด็กควรเรียนรู้ดนตรีผ่านการฟัง การร้อง และการเล่นเครื่องดนตรี จนสามารถอ่านและเขียนโน้ตดนตรีได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ วิธีการสอนตามแนวคิดของโคดายยังรวมถึงการใช้สัญลักษณ์มือและการอ่านโน้ต ซึ่งช่วยพัฒนาสติประสาทและความเข้าใจทางดนตรีของผู้เรียน (ตระกุลเพชร แก้วพิลึก และคณะ, 2565)

ระบบการสอนของโคดายเน้นการร้องเป็นหลัก ซึ่งรวมไปถึงการอ่านโน้ตด้วยวิธีการของโคดายที่ใช้ในการสอน จึงมุ่งส่งเสริมในเรื่องการร้องและการอ่าน ซึ่งโคดายนำสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้มาช่วยในการสอนดนตรีเพื่อให้ผู้เรียนร้องและอ่าน ตลอดจนเป็นพื้นฐานในการฝึกทักษะอื่น ๆ ทางดนตรีต่อไปด้วย (Kodaly, 1974)

1. โทนิค ซอล - ฟา ได้แก่การใช้ระบบการเรียกชื่อตัวโน้ต ซึ่งมาจากภาษาละติน คือ โด เร มี ฟา ซอล ลา ที (do re mi fa so la ti) ในการร้องและอ่าน โดยใช้ โด เป็นเสียงหลัก หรือโทนิค ในบันไดเสียงเมเจอร์และลาเป็นเสียงหลัก หรือโทนิคบันไดเสียงไมเนอร์ผู้เรียนเรียนรู้เกี่ยวกับระยะขั้นคู่เสียงต่าง ๆ ไปเมื่อใช้ระบบ ซอล-ฟา โดยทราบความสัมพันธ์ของระดับเสียงต่าง ๆ ที่ แปรเปลี่ยนไปตามกฎแจเสียงต่าง ๆ ในระยะต่อมาผู้เรียนเริ่มใช้ระบบ เรียกชื่อตัวโน้ต โดยใช้อักษรโรมัน คือ A B C D E F G แทนระดับเสียง ลา ที โด เร มี ฟา ซอล ควบคู่ไปกับระบบ ซอล-ฟา ทำให้ผู้เรียนจดจำระดับเสียงต่าง ๆ ได้ด้วย

2. สัญลักษณ์มือ ควบคู่ไปกับการอ่านโน้ต ในระยะแรก หรือแม้กระทั่งในระยะต่อ ๆ มาการใช้สัญลักษณ์มือแทนระดับเสียงต่าง ๆ เป็นสิ่งที่ช่วยให้การเรียนรู้เรื่องระดับเสียงเป็น รูปธรรมมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ระดับเสียงต่าง ๆ ได้ง่าย ซึ่งเป็นไปตามหลักการพัฒนาการของการเรียนรู้เนื่องจากผู้เรียนจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ดีกว่า เมื่อสิ่งนั้นเป็น รูปธรรม สัญลักษณ์มือแทนระดับเสียงนี้

3. สัญลักษณ์ของจังหวะนอกจากโคดายจะใช้สัญลักษณ์มือแทนระดับเสียงแล้ว โคดายยังมีการใช้ระบบสัญลักษณ์ต่าง ๆ แทนจังหวะเพื่อทำให้การเรียนรู้เรื่องจังหวะเป็นรูปธรรม โดยในระยะแรกการใช้สัญลักษณ์แทนจังหวะเป็นลักษณะของรูปภาพ ในระยะต่อมาเปลี่ยนเป็นสัญลักษณ์คล้ายตัวโน้ต แล้วในที่สุดตัวโน้ตแทนจังหวะจึงนำมาใช้ อย่างไรก็ตามสัญลักษณ์คล้ายตัวโน้ตก็ยังสามารถใช้ได้เมื่อผู้สอนต้องการเน้น

เฉพาะจังหวะ นอกจากกำหนดสัญลักษณ์แทนจังหวะแล้ว โคตตายังได้กำหนดเสียงใช้ในการเรียกสัญลักษณ์ต่าง ๆ ไว้ เพื่อให้ผู้เรียนใช้พูดแทนการตบมือได้ด้วย สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้มี เช่น สัญลักษณ์เป็นภาพ (ผู้สอนอาจใช้สัญลักษณ์ใด ๆ แทนก็ได้) โดยมีหลักคือ ขนาดใหญ่แทนจังหวะยาว ขนาดเล็กแทนจังหวะสั้น และสัญลักษณ์แทนจังหวะตัวโน้ต เป็นต้น

จากการศึกษางานวิจัยได้แสดงให้เห็นว่าแนวคิดการสอนของโคตตายสามารถเพิ่มพูนทักษะและความเข้าใจทางดนตรีของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำแนวคิดการสอนดนตรีของโคตตายมาประยุกต์ใช้ในการสอนขลุ่ยเพียงออในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อแก้ไขปัญหาการเรียนดนตรีไทย นักเรียนจะได้เรียนรู้การอ่านโน้ตดนตรีไทยอย่างถูกต้อง เข้าใจจังหวะและทำนอง และสามารถปฏิบัติขลุ่ยเพียงออได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

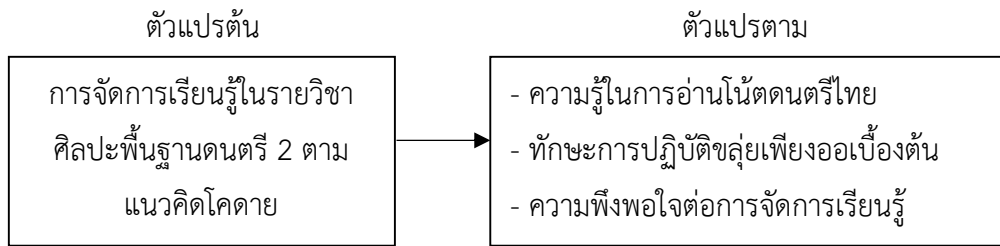
1. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคตตาย
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคตตาย
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคตตาย

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทย หลังการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคตตาย สูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้น หลังการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคตตาย สูงกว่าก่อนเรียน
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคตตายอยู่ในระดับมากขึ้นไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดการสอนดนตรีของโคตตาย มาจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ซึ่งมีหลักการสอนดนตรีโดยเน้นการเรียนรู้แบบลำดับขั้นตอน เริ่มจากง่ายไปหายาก และเน้นการสอนร้องเพลงควบคู่กับการอ่านโน้ตดนตรี (Kodaly, 1974) เพื่อเปรียบเทียบความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทย และทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้นก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ ตลอดจนประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้ และสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยแบบแผนการทดลองขั้นต้น (Pre-Experimental Research) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มเดียวที่มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One Group Pretest-Posttest Design) โดยเปรียบเทียบผลที่เกิดกับกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง โดยมีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังศึกษารายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 แห่งหนึ่ง จำนวน 14 ห้อง มีนักเรียนจำนวน 416 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังศึกษารายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ศึกษา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 แห่งหนึ่ง จำนวน 1 ห้อง มีนักเรียนจำนวน 38 คน ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 3 แผน รวมทั้งสิ้น 8 คาบเรียน

2.2 แบบทดสอบวัดความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทย จำนวน 20 ข้อ มีลักษณะเป็นข้อสอบแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก

2.3 แบบประเมินทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้น จำนวน 5 ข้อ ตามรายการประเมิน ดังนี้ 1) การนั่ง 2) การจับขลุ่ย 3) การเป่าขลุ่ย 4) การหายใจ และ 5) เสียง มีลักษณะเป็นแบบประเมินผลตามสภาพจริง ใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Rubric Scoring) 3 ระดับ คือ ระดับดี ระดับพอใช้ และระดับปรับปรุงแก้ไข

2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวน 12 ข้อ ใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผล และด้านประโยชน์ที่ได้รับ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ขั้นก่อนการทดลอง ผู้วิจัยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 แห่งหนึ่ง เพื่อขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย และผู้วิจัยชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาและรายละเอียดการเรียนการสอนรวมถึงการวัดและประเมินผลในการวิจัยครั้งนี้กับกลุ่มตัวอย่าง

3.2 ขั้นการทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทยและประเมินทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้นก่อนเรียน จากนั้นตรวจให้คะแนนและเก็บบันทึกคะแนนไว้ แล้วจึงดำเนินการจัดการเรียนรู้รายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคตตาย ให้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบวัดความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทยและประเมินทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้นหลังเรียน จากนั้นตรวจให้คะแนนและเก็บบันทึกคะแนนไว้

3.3 ขั้นหลังการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้านความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการจัดการเรียนรู้รายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคตตาย โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจ หลังจากนั้นผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติเปรียบเทียบผลด้วยวิธีการทางสถิติ อภิปรายและสรุปผลการวิจัยต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

4.1 วิเคราะห์คะแนนความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทย โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบค่าที่ t-test แบบ Dependent กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว

4.2 วิเคราะห์คะแนนทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้น โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบค่าที่ t-test แบบ Dependent กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว

4.3 วิเคราะห์คะแนนแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้รายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี ตามแนวคิดโคตตาย โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และแปลผลคะแนนความพึงพอใจ โดยใช้เกณฑ์การประเมินของ มนตรี วงษ์สะพาน (2563) แปลความหมายของข้อมูลการประเมิน ดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.51-5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51-4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับมาก

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51-3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.51-2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00-1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

1. ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคคาย

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 38 คน มีลักษณะเป็นข้อสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน โดยนำคะแนนก่อนเรียนเปรียบเทียบกับคะแนนหลังเรียนของนักเรียนมาวิเคราะห์สามารถแสดงข้อมูลได้ตามตารางที่ 1 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคคาย ของนักเรียนทั้งชั้น

คะแนนสอบ	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t	df	sig
ก่อนเรียน	20	6.89	2.73	31.07	37	0.00**
หลังเรียน	20	18.29	1.37			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 1 แสดงว่านักเรียนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคคาย จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ซึ่งคะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 18.29 คะแนน คะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 6.89 คะแนน โดยภาพรวมของคะแนนของนักเรียนทั้งหมด 38 คน คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2. ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคคาย

ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากแบบประเมินทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 38 คน มีลักษณะเป็นแบบประเมินผลตามสภาพจริง ใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Rubric Scoring) 3 ระดับ จำนวน 5 ข้อ คะแนนเต็ม 15 คะแนน โดยนำคะแนนก่อนเรียนเปรียบเทียบกับคะแนนหลังเรียนของนักเรียน ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 2 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการประเมินทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังเรียน การจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคคาย ของนักเรียนทั้งชั้น

คะแนนสอบ	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t	df	sig
ก่อนเรียน	15	6.45	1.13	25.53	37	0.00**
หลังเรียน	15	14.21	0.96			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 2 พบว่า พบว่านักเรียนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการประเมินทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้น โดยใช้การจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคตตาย จากคะแนนเต็ม 15 คะแนน ซึ่งคะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 14.21 คะแนน คะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 6.45 คะแนน โดยภาพรวมของคะแนนของนักเรียนทั้งหมด 38 คน คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3. ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์แบบความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคตตาย

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคตตาย มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) จำนวน 12 ข้อ ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 3 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคตตาย

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านเนื้อหา	4.91	0.08	มากที่สุด
1. เนื้อหาในการจัดการเรียนรู้เพิ่มความรู้ความเข้าใจในการอ่านการโน้ตดนตรีไทยและการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ	4.97	0.16	มากที่สุด
2. เนื้อหาที่มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	4.95	0.23	มากที่สุด
3. เนื้อหาที่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ในบทเรียน	4.82	0.46	มากที่สุด
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้	4.88	0.29	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนอ่านโน้ตดนตรีไทยได้ดีขึ้น	4.79	0.41	มากที่สุด
5. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนปฏิบัติขลุ่ยเพียงออได้อย่างถูกต้อง	4.89	0.31	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น	4.82	0.39	มากที่สุด
7. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยพัฒนาความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทยและการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออไปพร้อม ๆ กัน	5.00	0.00	มากที่สุด
ด้านการวัดและประเมินผล	4.81	0.34	มากที่สุด
8. การประเมินผลครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน	4.84	0.37	มากที่สุด
9. ผู้เรียนทราบผลการเรียนรู้ของตนเอง	4.79	0.47	มากที่สุด
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	4.79	0.15	มากที่สุด
10. นักเรียนมีความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทยได้ดีขึ้น	4.87	0.34	มากที่สุด
11. นักเรียนมีทักษะปฏิบัติขลุ่ยเพียงออได้อย่างถูกต้อง	4.79	0.41	มากที่สุด

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
12. นักเรียนสามารถนำความรู้ในการอ่านโน้ตและการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออกไปประยุกต์ใช้กับเครื่องดนตรีชนิดอื่นได้	4.79	0.47	มากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยรวม	4.86	0.34	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคคาย โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.86$, S.D.=0.34) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความพึงพอใจทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ด้านเนื้อหา ($\bar{X}=4.91$, S.D.=0.08) รองลงมาคือ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X}=4.88$, S.D.=0.29) ด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X}=4.81$, S.D.=0.34) และด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X}=4.79$, S.D.=0.15)

อภิปรายผล

ผลการศึกษาวิจัยดังกล่าว สามารถแสดงการอภิปรายผลได้ประเด็นต่าง ๆ ตามข้อค้นพบจากการวิจัยดังนี้

1. นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคคาย จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ซึ่งคะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 18.29 คะแนน คะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 6.89 โดยภาพรวมของคะแนนของนักเรียนทั้งหมด 38 คน คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ แสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้แบบโคคายช่วยให้นักเรียนได้ฝึกกระบวนการทางสติปัญญา และใช้ประสบการณ์เดิมในการสร้างความรู้ใหม่ โดยวิธีนี้ทำให้นักเรียนมีความสนใจ กระตือรือร้น และมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น โดยเฉพาะในการใช้สัญลักษณ์มือและการร้องโน้ตที่ช่วยทำให้การเรียนรู้เป็นรูปธรรมและเข้าใจง่ายขึ้น นอกจากนี้ยังใช้สัญลักษณ์แทนจังหวะเพื่อช่วยเรื่องการเรียนรู้จังหวะ ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจระดับเสียงและจังหวะได้ชัดเจนมากขึ้น นอกจากนี้ การจัดลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก และการให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติทุกขั้นตอน ยังสอดคล้องกับการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนตามช่วงวัย และช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้โน้ตดนตรีได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศุภกฤตญา อัศววีระเดช (2562) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาแผนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตตามแนวคิดโคคาย พบว่า แผนการจัดการจัดการการเรียนรู้โดยเน้นพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตจากการร้อง ทำให้การสอนดนตรีมีประสิทธิภาพเหมาะสมกับลักษณะการเรียนรู้และความต้องการของผู้เรียน และผู้เรียนในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการอ่านโน้ตและความรู้ความเข้าใจสูงกว่ากลุ่มควบคุม

2. นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการประเมินทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้น โดยใช้การจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคคาย จากคะแนนเต็ม 15 คะแนน ซึ่งคะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 14.21 คะแนน คะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 6.45 คะแนน โดยภาพรวมของคะแนนของนักเรียน

ทั้งหมด 38 คน คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากการที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดโคคายที่เป็นการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีความรู้ความเข้าใจในการอ่านโน้ตดนตรีไทยก่อนแล้ว จึงส่งผลให้ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานที่สามารถนำมาใช้ในการปฏิบัติดนตรีได้ จากนั้นเมื่อผู้เรียนได้ฝึกทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงอออย่างสม่ำเสมอในชั้นที่ 5 ชั้นการปฏิบัติ โดยเน้นการฝึกปฏิบัติจับขลุ่ย การปิดรูลม การเป่าลมให้เกิดเสียง และบรรเลงดนตรีตามโน้ตเพลงที่กำหนดให้ และยังเน้นประสบการณ์ทางดนตรีแก่ผู้เรียนโดยคำนึงถึงการพัฒนาแนวคิดและทักษะอย่างเป็นระบบ จึงส่งผลให้ผู้เรียนมีทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ตระกูลเพชร แก้วพิลึก และคณะ (2565) ที่ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเป่าขลุ่ยรีคอร์เดอร์ตามทฤษฎีของโซลตาน โคคาย พบว่าผู้เรียนมีทักษะการเป่าขลุ่ยรีคอร์เดอร์หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเป่าขลุ่ยรีคอร์เดอร์ตามทฤษฎีของโคคายสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 และยังสอดคล้องกับ นฤเบศ กาศรุณ (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการบรรเลงขลุ่ยเพียงออ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของโซลตาน โคคาย พบว่า นักเรียนมีทักษะการบรรเลงขลุ่ยเพียงอออยู่ในระดับดีเยี่ยม คิดเป็นร้อยละ 96.10 เนื่องจากนักเรียนได้รับการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ และได้ฝึกปฏิบัติการบรรเลงการเป่าขลุ่ยจริงด้วยตนเอง

3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคคาย โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ผลปรากฏว่า ในด้านกิจกรรมการเรียนรู้ช่วยพัฒนาความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทยและการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออไปพร้อม ๆ กันอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา ด้านเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้เพิ่มความรู้ความเข้าใจในการอ่านการโน้ตดนตรีไทยและการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออ อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านเนื้อหาที่มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนชื่นชอบวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดโคคายที่มีขั้นตอนจากง่ายไปยาก และนักเรียนได้ลงมือฝึกซ้อมและเรียนรู้ผ่านการได้ฝึกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ จนทำให้มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ที่อยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จิระพงษ์ ปะกาโส (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเป่าขลุ่ยรีคอร์เดอร์ตามทฤษฎีของโซลตาน โคคาย พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเป่าขลุ่ยรีคอร์เดอร์ที่ใช้ทฤษฎีของโคคาย โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด จึงจะเห็นได้ว่า การสร้างความพึงพอใจในการเรียนตั้งแต่เริ่มต้นให้แก่ผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายหรือการปฏิบัติให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้รายวิชาศิลปะพื้นฐานดนตรี 2 ตามแนวคิดโคคาย สามารถพัฒนาความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทยและทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้นของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ สะท้อนได้จากคะแนนการทดสอบความรู้ในการอ่านโน้ตดนตรีไทยที่หลังจากการจัดการเรียนรู้ นักเรียนมีคะแนนเพิ่มสูงมากยิ่งขึ้น ดังนั้น ครูผู้สอนควรศึกษาและทำความเข้าใจลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดนตรีตามแนวคิดโคตยาอย่างละเอียด ก่อนนำไปปรับใช้ในการสอน เพื่อให้การจัดกิจกรรมเป็นไปตามลำดับอย่างถูกต้อง

1.2 จากผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดโคตยา สามารถพัฒนาทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้นของนักเรียนได้ สะท้อนได้จากคะแนนการประเมินทักษะการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออเบื้องต้นที่พัฒนาเพิ่มขึ้นจากก่อนการจัดการเรียนรู้ฯ ดังนั้นควรมีการติดตามผลของการใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ ดนตรีตามแนวคิดของโคตยา ในระยะยาวภายหลังจากการทดลองสิ้นสุดแล้วทุก 1 เดือน หรือ 3 เดือน เพื่อศึกษานักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคตยานั้นมีความคงทนของทักษะทางดนตรีมากน้อยเพียงใด และมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร

1.3 จากผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ฯ ในระดับมากที่สุด แต่อย่างไรก็ตามครูผู้สอนและนักเรียนมีโอกาสทำงานร่วมกันในระยะยาว ดังนั้นครูผู้สอนควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้นำเสนอความคิดและออกแบบการเรียนการสอนตามความต้องการของนักเรียนได้ตามความเหมาะสมภายใต้หลักการของโคตยา ทั้งนี้ครูผู้สอนอาจต่อยอดจากการเรียนการสอนในชั้นเรียนเป็นการจัดแสดงผลงานทางดนตรี อาทิ การแสดง การขับร้อง การแสดงละครเพลง การแสดงดนตรี เป็นต้น เพื่อให้ นักเรียนมีโอกาสแสดงความสามารถอย่างเต็มศักยภาพ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ผู้ที่สนใจควรทดลองนำแนวคิดโคตยาไปใช้ในการจัดการเรียนรู้กับเครื่องดนตรีชนิดอื่น ๆ เช่น เครื่องดนตรีไทยหรือดนตรีสากล เพื่อศึกษาว่าแนวคิดนี้จะช่วยพัฒนาทักษะและความเข้าใจในเครื่องดนตรีต่าง ๆ ได้อย่างไร

2.2 ในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดโคตยาโดยเปรียบเทียบกับวิธีการเรียนรู้แบบอื่น เพื่อหาความแตกต่างและประสิทธิภาพของแต่ละแนวทาง ซึ่งอาจช่วยในการพัฒนาวิธีการสอนดนตรีให้มีความหลากหลายและเหมาะสมกับลักษณะของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

องค์ความรู้ที่ได้รับ

หลักการสอนดนตรีของโคตยา มักเน้นให้ลงมือปฏิบัติ แก้ปัญหา คิดสร้างสรรค์ เพื่อฝึกให้อ่านโน้ตและปฏิบัติดนตรีได้ ซึ่งจากหลักการดังกล่าว ควรเน้นให้ฝึกการปฏิบัติจริง กระบวนการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องกันของกลุ่มคนเล็ก ๆ เพื่อร่วมกันขบคิด แลกเปลี่ยน แบ่งปันความรู้ และประสบการณ์แนวคิดใหม่ ๆ ทำความเข้าใจ ร่วมกันพัฒนาแก้ไขปัญหาที่แท้จริงเกี่ยวกับงาน และนำไปลงมือปฏิบัติการแก้ไขปัญหาจริง โดยลักษณะเฉพาะของการเรียนรู้จากการปฏิบัติ (Action Learning)

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- จิระพงษ์ ปะกาโส. (2562). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเป่าขลุ่ยรีคอร์เดอร์ตามทฤษฎีของโซลตาน โคดาย*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ณัฐนิชา ศิริรัตน์ตระกูล. (2562). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการอ่านโน้ต ดนตรีสากล ด้วยเกม MUSIC LAND ของนักเรียนที่เรียนคีย์บอร์ด โรงเรียนราชินี*. ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ตระกูลเพชร แก้วพิลึก และคณะ. (2565). *ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเป่าขลุ่ยรีคอร์เดอร์ตามแนวคิดโซล ตาล โคดาย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. *สหวิทยาการสังคมศาสตร์และการสื่อสาร*. 5(2). (เมษายน-มิถุนายน). 103-110.
- นฤเบศ กาสรุณ. (2562). *การพัฒนาทักษะการบรรเลงขลุ่ยเพียงออของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของโซลตาน โคดาย*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- มนตรี วงษ์สะพาน. (2563). *พื้นฐานการวิจัยทางหลักสูตรและการสอน*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาสารคาม: ตักสิลา การพิมพ์.
- ยุทธชัย เหลาทอง และยาใจ พงษ์บริบูรณ์. (2564). *การพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส*. *วารสารวิชาการและ วิจัย มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. 11(2). (พฤษภาคม - สิงหาคม). 57-67.
- วันวิสาห์ ภูมิสายดอน. (2561). *การพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตาม รูปแบบการเรียนการสอนทักษะการปฏิบัติของเดวิส (Davies)*. ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศุภกฤตญา อัครวีระเดช. (2562). *การพัฒนาการได้ยินภายในสำหรับการอ่านโน้ตตามแนวคิดโคดายสำหรับ นักเรียนเปียโนระดับชั้นต้น*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Kodaly, Z. (1974). *The selected writings of Zoltan Kodaly*. New York: Boosey & Hawkes.